

Daniels Bog – Nummer Otteoghalvfjerds

Afsløringen af de fire vederstyggeligheder: den historiske parallel til oprør i laodikeisk adventisme

Jeff Pippenger

2024-02-11

Amoritternes historie anvendes til at illustrere den tid, hvor Guds vrede fuldbyrdes over laodikeisk adventisme. Søster White påviser, at Guds tidspunkt for at fuldbyrde sin straf er det samme i de sidste dage, når de hundrede og fireogfyrre tusinde besegles, som det var, da Gud lod sin vrede komme over amoritterne. Hun siger: „Skønt“ amoritternes nation „var fremtrædende ved sit afguderi og sin fordærvelse, havde den endnu ikke fyldt sit misgernings bæger ... Den medlidende Skaber var villig til at bære over med deres misgerning indtil den fjerde slægtled. Hvis der da ikke sås nogen forandring til det bedre, skulle Hans domme falde over dem. Med ufejlbarlig nøjagtighed holder den Uendelige stadig regnskab med alle nationer. Mens Hans barmhjertighed tilbydes med kald til omvendelse, vil dette regnskab forblive åbent; men når tallene når en vis sum, som Gud har fastsat, begynder Hans vredes tjeneste. Regnskabet afsluttes. Den guddommelige tålmodighed ophører.“

Søster White forbinder klart Guds vredes tjeneste mod laodikeisk adventisme under Ezekiels fremstilling af beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind med dens begyndelse, når deres misgernings bæger er fyldt, og bægeret når sin fylde i fjerde generation. Al denne information fremlægges i sammenhæng med det syn, der begyndte i kapitel otte, og som fremstiller fire tiltagende vederstyggeligheder.

Da sagde han til mig: Menneskesøn, løft nu dine øjne mod nord. Så løftede jeg mine øjne mod nord, og se, nord for alterporten ved indgangen var dette nidkærhedens billede. Og han sagde yderligere til mig: Menneskesøn, ser du, hvad de gør? Ja, de store vederstyggeligheder, som Israels hus begår her, så jeg må fjerne mig langt fra min helligdom. Men vend dig endnu en gang, så skal du se større vederstyggeligheder. Og han førte mig til forgårdens dør; og da jeg så efter, se, da var der et hul i muren. Da sagde han til mig: Menneskesøn, bryd nu igennem muren; og da jeg havde brudt igennem muren, se, da var der en dør. Og han sagde til mig: Gå ind og se de onde vederstyggeligheder, som de gør her. Så gik jeg ind og så; og se, alle slags krybdyr og afskyelige dyr og alle Israels hus' afguder var afbildet på muren hele vejen rundt. Og foran dem stod halvfjerds mænd af Israels hus' ældste, og midt iblandt dem stod Jaazanja, Sjafans søn, hver mand med sit røgelseskar i hånden; og en tæt sky af røgelse steg op. Da sagde han til mig: Menneskesøn, har du set, hvad de ældste i Israels hus gør i mørket, hver mand i sit billedkammers rum? For de siger: Herren ser os ikke; Herren har forladt landet. Han sagde også til mig: Vend dig endnu en gang, så skal du se større vederstyggeligheder, som de gør. Så førte han mig til døren ved porten til Herrens hus, som vendte mod nord; og se, dér sad kvinder og græd over Tammuz.

Da sagde han til mig: Har du set dette, menneskesøn? Vend dig atter om, og du skal se større vederstyggeligheder end disse. Og han førte mig ind i den indre forgård i Herrens hus, og se, ved indgangen til Herrens tempel, mellem forhallen og alteret, var der omtrent fem og tyve mænd med ryggen vendt mod Herrens tempel og ansigterne mod øst; og de tilbad solen mod øst. Da sagde han til mig: Har du set dette, menneskesøn? Er det da en ringe ting for Judas hus, at de begår de vederstyggeligheder, som de begår her? For de har fyldt landet med vold og er vendt tilbage for at vække min vrede; og se, de holder grenen op til deres næse. Derfor vil også jeg handle i harme: Mit øje skal ikke skåne, og jeg vil ikke vise medlidenhed; og selv om de råber i mine ører med høj røst, vil jeg dog ikke høre dem. Ezekiel 8:5–18.

Efter at Ezekiel var blevet vist den første vederstyggelighed, opstillingen af nidkærlighedens billede ved indgangen til alterets port, får han at vide, at han skal blive vist endnu større vederstyggeligheder end nidkærlighedens billede. Den anden vederstyggelighed fremstilles ved de hemmelige kamre, hvor lederskabet, fremstillet som de gamle mænd, frembærer bøn, fremstillet ved røgelse, og erklærer, at Herren har forladt jorden og ikke ser dem. Men Ezekiel får at vide, at han skal se endnu større vederstyggeligheder end disse.

Den tredje vederstyggelighed fremstilles ved „kvinder, som græder over Tammuz“, men der findes endnu en større vederstyggelighed end denne, for den fjerde vederstyggelighed identificerer et lederskab på femogtyve mænd, som tilbeder solen med ryggen vendt mod templet.

I den fjerde vederstyggelighed lyder kundgørelsen, at „de gamle mænd“ „har fyldt landet med vold og er vendt tilbage for at ophidse mig til vrede; og se, de holder grenen op til deres næse.“ „Forbitrelsens dag“ er den dag, da Guds vredes tjeneste begynder, således som det skete med det gamle Israel, da de forkastede Josuas og Kalebbs budskab om det forjættede land. Forkastelsen af beseglingsbudskabet markerer det tidspunkt, hvor misgerningens bæger er fuldt for Jerusalem. Josua og Kaleb repræsenterer den lille skare, som er de få trofaste, der sukker og klager over vederstyggelighederne i kirken og i landet.

Da faldt Moses og Aron på deres ansigt for hele Israels børns menigheds forsamlings øjne. Og Josva, Nuns søn, og Kaleb, Jefunnes søn, som hørte til dem, der havde udspejdet landet, sønderrev deres klæder. Og de talte til hele forsamlingen af Israels børn og sagde: Det land, som vi drog igennem for at udspejle det, er et overmåde godt land. Dersom Herren har velbehag i os, da vil han føre os ind i dette land og give os det, et land, som flyder med mælk og honning. Gør blot ikke oprør mod Herren, og frygt ikke folkene i landet; thi de skal være som brød for os; deres værn er vegen fra dem, og Herren er med os; frygt dem ikke. Men hele menigheden sagde, at de skulle stenes. Da åbenbarede Herrens herlighed sig i åbenbaringsteltet for alle Israels børn. Og Herren sagde til Moses: Hvor længe vil dette folk foragte mig? Og hvor længe vil de ikke tro på mig, trods alle de tegn, som jeg har gjort blandt dem? Jeg vil slå dem med pest og forkaste dem som min arvelod og gøre dig til et folk, større og mægtigere end de. 4 Mosebog 14:5–12.

Den „forbitrelse“, som blev fremkaldt af oprørerne i Fjerde Mosebog, og ligeledes i Ezekiel, bygger på oprørerens nægtelse af at anerkende de „tegn“, som er blevet åbenbaret. De „tegn“, som blev forkastet på Moses' tid, var de „tegn“, som var forbilleder på åbenbarelsen af Guds magt i

millariteres historie. Det gamle Israel fremkaldte Guds forbitrelse ved at forkaste „tegnene“ på åbenbarelsen af hans magt i deres grundlæggende historie. I beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusinde forkaster det moderne Israel også (vender ryggen til) netop den grundlæggende historie, som skulle være det „tegn“, der ville gøre dem i stand til at „erkende“ gentagelsen af historien om Midnatsrådet, som gentages i de sidste dage.

Gud tillader de oprørske at se gentagelsen af åbenbarelsen af Guds kraft, for det var gentagelsen af åbenbarelsen af Guds kraft, som ikke blot var den sene regn, men den sandhed, der ville have frelst dem, hvis de havde været blandt dem, som elskede sandheden.

Identifikationen af de fire vederstyggeligheder i Ezekiel otte som symboler på de fire generationer af laodikeisk adventisme er en del af det budskab, som løven af Judas stamme åbner i de sidste dage. Den første generation begyndte ved oprøret i 1863, og femogtyve år senere, i 1888, indtraf det oprør, der markerede begyndelsen på den anden generation med symbolet om de skjulte kamre. Enogtredive år senere, i 1919, markerede udgivelsen af bogen af W. W. Prescott med titlen *The Doctrine of Christ* begyndelsen på den tredje generation, som Ezekiel havde fremstillet som kvinder, der græder over Tammuz. Otteogtredive år derefter, i 1957, med udgivelsen af bogen *Questions on Doctrine*, indtraf den fjerde generation, som identificerer den tid, hvor oprørerne vil vende sig imod beseglingsbudskabet, der fremgår fra øst, og tilbede solen.

Vi vil begynde at betragte anden generation af det laodikeiske adventismes oprør, som kom til Generalkonferencen i Minneapolis i 1888. Det er vigtigt at erindre, at alle fire af Ezekiels vederstyggeligheder finder sted i Jerusalem; skønt de fremstiller en fremadskridende oprørshistorie, omhandler de altid det oprør, der finder sted inden for den by, som repræsenterer det laodikeiske adventisme i de sidste dage.

“Som et af tegnene på Jerusalems ødelæggelse havde Kristus sagt: ‘Mange falske profeter skal fremstå og føre mange vild.’ Falske profeter stod da også frem, bedragede folket og førte store skarer ud i ørkenen. Troldmænd og besværgere, som gjorde krav på mirakuløs magt, drog folket efter sig ind i bjergenes ensomhed. Men denne profeti blev også talt om de sidste dage. Dette tegn gives som et tegn på det andet komme. Selv nu viser falske kristus’er og falske profeter tegn og undere for at forføre hans disciple. Hører vi ikke råbet: ‘Se, han er i ørkenen’? Er ikke tusinder draget ud i ørkenen i håb om at finde Kristus? Og lyder nu ikke kaldet fra tusinder af sammenkomster, hvor mennesker bekender at stå i samfund med de afdødes ånder: ‘Se, han er i de skjulte kamre’? Netop dette er den påstand, spiritismen fremfører. Men hvad siger Kristus? ‘Tro det ikke. For ligesom lynet udgår fra øst og skinner helt til vest, således skal også Menneskesønnens komme være.’” Messias, 631.

De skjulte kamre er et symbol på spiritualisme, og den anden vederstyggelighed i Ezekiels ottende kapitel finder sted inden i templet, hvor jordiske billeder i hemmelighed var blevet hængt op på væggene.

Så gik jeg ind og så; og se, alle slags krybende dyr og vederstyggelige bæster og alle Israels hus’ afgudsbilleder var afbildet på muren hele vejen rundt. Og foran dem stod halvfjerds mænd af de ældste i Israels hus, og midt iblandt dem stod Ja’azanja, Sjafans søn, hver mand med sit

røgelseskar i hånden; og en tæt sky af røgelse steg op. Da sagde han til mig: Menneskesøn, har du set, hvad de ældste i Israels hus gør i mørket, hver mand i sit billedkammers kamre? For de siger: Herren ser os ikke; Herren har forladt jorden. Ezekiel 8:10–12.

Ezekiel ser „Israels huses afguder, afbildet på helligdommens vægge“, men det bliver udtrykkeligt sagt ham, at dette oprør også finder sted i hver af de ældstes „billedkamre“. Oprøret i det bogstavelige tempel identificerer oprøret i det menneskelige tempel.

"Ved at rense templet for verdens købere og sælgere bekendtgjorde Jesus sin mission: at rense hjertet for syndens besmittelse,—for de jordiske begær, de selviske lyster, de onde vaner, som fordærver sjælen. Malakias 3:1–3 citeret." Jesu Liv, 161.

Den anden vederstyggelighed repræsenterede en åbenbaring af ondskab både inden for kirken og i de ældstes sind, som skulle være kirkens vogtere. Den ondskab, som dér kom til udtryk, er spiritismens ondskab. På Noas dage, da alle menneskers hjertes tanker var onde, havde de forflodslige fyldt deres misgernings bæger.

Og Gud så, at menneskets ondskab var stor på jorden, og at hver tanke i dets hjertes forestillinger uafsladeligt kun var ond. 1 Mosebog 6,5.

Den anden generation identificerer, hvornår spiritualismen trængte ind både blandt Jerusalems ledere og også i Laodikea-adventismens kollektive struktur. Det, som „de ældste af Israels hus“ gjorde „i mørket“, „i“ deres „billedkamre“, identificerer, at „alle deres hjertes tankers forestillinger kun var onde“. Søster White gør det klart, at Jerusalems ødelæggelse repræsenterer verdens ende, og vidnesbyrdet om syndfloden på Noas tid repræsenterer også verdens ende. I de sidste dage bliver de, som nægter at blive helliggjort ved sandheden, indhentet af spiritualismen, sådan som den fremstilles ved den anden vederstyggelighed i Ezekiels ottende kapitel.

Ezekiels anden vederstyggelighed repræsenterer det oprør, som indtraf i 1888, og bliver symbolet på den anden generation; men mere end dette: 1888, og alt det, som det repræsenterer eller bliver repræsenteret ved, blev gentaget den 11. september 2001. Søster White identificerer specifikt, at den mægtige engel i Åbenbaringen atten steg ned i 1888, og derfor repræsenterer denne historie den tid, da de store bygninger i New York City skulle styrtes ned ved et berøring fra Gud, og Åbenbaringen atten, vers et til tre, skulle opfyldes.

„En uvillighed til at opgive forudfattede meninger og til at modtage denne sandhed lå til grund for en stor del af den modstand, der blev udvist i Minneapolis mod Herrens budskab gennem brødrene Waggoner og Jones. Ved at fremkalde denne modstand lykkedes det Satan i høj grad at afskære vort folk fra den særlige kraft fra Helligånden, som Gud længtes efter at meddele dem. Fjenden forhindrede dem i at opnå den virkningskraft, som kunne have været deres, når de bar sandheden til verden, således som apostlene forkyndte den efter pinsedagen. Det lys, som skal oplyse hele jorden med sin herlighed, blev modstået og er ved vore egne brødres handle måde i høj grad blevet holdt borte fra verden.“ Selected Messages, bog 1, 235.

Historien om 1888 gav et eksempel på forkastelsen af den sidste regns budskab, som ankom den 11. september 2001. 1888 er et symbol på den anden generation af laodikeisk adventisme, som er

repræsenteret ved Ezeiels anden vederstyggelighed, og historien deri identificerer et oprør, som blev forudskygget ved de halvfjerds ældste i Ezekiel. Deres oprør repræsenterede spiritualisme og svarede til, at prøvetidens bæger blev fyldt i Noas dage. Forkastelsen af budskabet illustrerede lederskabets forkastelse af den sidste regns budskab, som skulle identificere ankomsten af islams tredje ve.

»Den sildige regn skal falde over Guds folk. En mægtig engel skal komme ned fra himlen, og hele jorden skal oplyses af hans herlighed.« Review and Herald, 21. april 1891.

Det lederskab, som i 1888 forkastede budskabet, var et forbillede på forkastelsen af Islams budskab den 11. september 2001, men Gud har til hensigt at frembringe en magtmanifestation, som disse ledere vil være vidner til som en del af hans dom over dem. Manifestationen af den sildige regns kraft finder sted ved afslutningen af beseglingens periode. Den begyndte den 11. september 2001, men når sit højdepunkt ved afslutningen af de tre og en halv dage i Åbenbaringen elleve, når det „store jordskælv“ indtræffer.

Budskabet fra 1888 var det laodikeiske budskab, det sidste kald til et tidligere udvalgt folk, som på det tidspunkt var i færd med at blive forbigået.

„Det budskab, der blev givet os ved A. T. Jones og E. J. Waggoner, er Guds budskab til den laodikeiske menighed, og ve den, som bekender sig til at tro sandheden og dog ikke lader de af Gud givne stråler skinne videre til andre.“ The 1888 Materials, 1053.

Budskabet fra 1888 repræsenterede det budskab, som identificerede, at når de store bygninger i New York City blev styrtet ned den 11. september 2001, skulle det ligefremme vidnesbyrd til den laodikeiske menighed gives; og det ligefremme vidnesbyrd er budskabet om islam i det tredje ve, som, når det blæses på et frafaldent folk, har magt til at bringe dem til live som en mægtig hær.

„Et ligefremt vidnesbyrd må bæres frem for vore menigheder og institutioner for at vække de sovende.“

"Når Herrens ord tros og adlydes, vil der ske en stadig fremgang. Lad os nu se vor store nød. Herren kan ikke bruge os, før han ånder liv i de tørre ben. Jeg hørte disse ord udtalt: 'Uden Guds Ånds dybe bevægelse på hjertet, uden dens livgivende indflydelse, bliver sandheden en død bogstav.'" Review and Herald, 18. november 1902.

1888 markerer begyndelsen på adventismens anden generation, men det tilvejebringer også en profetisk linje, som er i overensstemmelse med de sidste dage. Den 11. september 2001 ledte Gud det folk, som valgte at acceptere, at Islams angreb på jorddyret var en opfyldelse af profetien, tilbage til de gamle stier. Guds folk havde behov for at vende tilbage til William Millers juveler og blive undervist i de grundlæggende sandheder, som omfattede opfyldelsen af det første og andet Ve, hvilket igen stadfæstede det tredje VEs ankomst på det tidspunkt. Da disse mennesker først var vendt tilbage til disse gamle stier, blev de ledt til at se helligheden i Habakkuks to tavler.

Oprøret i 1863 mod Habakkuks to tavler, som er Millers juveler og også adventismens grundvolde, var et forbillede på et oprør, som blev gentaget den 11. september 2001; for endnu en gang fik den laodikeiske adventismes lederskab anledning til at holde fast ved Millers juveler eller forkaste

dem. Alle fire generationer af adventismen, som er fremstillet i Ezekiel otte, fremstiller også den laodikeiske adventismes oprør den 11. september 2001.

Vi vil fortsætte med at identificere anden generation af laodikeisk adventisme i den næste artikel.

„Gud skabte mennesket med hengivenheder, der var i stand til at favne evige realiteter. Disse hengivenheder skulle bevares rene og hellige, fri for al jordiskhed. Men menneskene har mistet evigheden af deres beregning. Gud, Alfa og Omega, begyndelsen og enden, Han, som i sin varetægt har hver sjæls skæbne, er glemt. Idet menneskene indbilder sig, at de er mægtige i kundskab, har de fornedret sig selv til det laveste niveau i Guds øjne.“

”Menneskets sind er blevet jordisk. I stedet for at åbenbare guddommelighedens præg åbenbarer det menneskelighedens præg. I dets kamre ses jordens billedværk. De nedværdigende skikke, som herskede på Noas tid og stillede den tids indbyggere uden håb om frelse, ses i dag.” Signs of the Times, 18. december 1901.